

Súd: Okresný súd Bardejov  
Spisová značka: 8Csp/59/2021  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8221201440  
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 02. 2023  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková  
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2023:8221201440.4

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. B. XX, XXX XX D., právne zastúpená advokátom: JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO 31 954 448, proti žalovanému: POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený advokátkou: JUDr. Katarína Hegedúšová, so sídlom Majerníková 3/A, 841 05 Bratislava, o priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 850,- Eur, takto

### rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 125,- Eur a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Vo zvyšnej časti žalobu zamietá.
- III. Žalobkyni priznáva voči žalovanému 100% nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania, z prisúdenej sumy 125,- Eur, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

### odôvodnenie:

Žalobou doručenou Okresnému súdu Bardejov (ďalej aj len „okresný súd“) 02.08.2021 sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej sumu 850,- Eur a to titulom priznania jej primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) a to za porušenie jej práv spotrebiteľa, ktorých porušenia sa žalobkyňa úspešne dovolala už v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 3 Csp 208/2017, v ktorom sa žalobkyňa svojou žalobou domáhala voči, aj v tomto konaní žalovanému, rozhodnutia, jednako o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru k úverovej zmluve č. 8056034, uzavretej medzi žalobkyňu a žalovaným 01.04.2009 a jednako sa domáhala vydania jej bezdôvodného obohatenia v sume 250,- Eur. Okresný súd rozsudkom č.k. 3 Csp 208/2017-116 z 21.01.2019, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č.k. 15 Co 38/2019-167 z 11.07.2019 (spolu nadobudli právoplatnosť 19.08.2019), žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel a jednako (i) určil, že neprijateľnou je zmluvná podmienka uvedená v bode 13. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru k úverovej zmluve z 01.04.2009, v zmysle ktorej mal dlžník urobiť prehlásenie o uznaní dlhu vrátane poplatku, z ktorého 2/3 zahŕňali náklady na vypracovanie a uzavretie úverovej zmluvy spolu so všetkou administratívou s tým spojenou a taktiež (ii) rozhodol o povinnosti žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v sume 250,- Eur vrátane príslušenstva a napokon (iii) žalobkyni priznal voči žalovanému 100% nárok na náhradu trov konania. K záveru o povinnosti žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie, okresný súd dospel po konštatovaní, že úverová zmluva z 01.04.2009 je bezúčinná a bezpoplatková, takže okresný súd vo svojom rozsudku uzavrel, že keďže žalobkyni (spotrebiteľ) bol žalovaným poskytnutý úver v sume 500,- Eur a žalobkyňa ho splatila až sumou 750,- Eur, tak z dôvodu uvedenej bezúčinnosti a bezpoplatkovosti

úveru, bol žalovaný povinný titulom bezdôvodného obohatenia vydať žalobkyňi rozdiel, o ktorý žalobkyňa jej poskytnutý úver preplatila a to sumou 250,- Eur.

Žalobkyňa v žalobe uviedla, že ako spotrebiteľka bola teda nútená domáhať sa v pôvodnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 3 Csp 208/2017 (ďalej tiež aj len „pôvodné konanie“), ochrany svojich práv spotrebiteľa, v ktorom konaní bola úspešná, keďže žalobe bolo vyhovené a preto sa titulom § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa domáha voči žalovanému, ktorý mal v pôvodnom konaní sp. zn. 3 Csp 208/2017, taktiež procesné postavenie žalovaného, priznania jej primeraného finančného zadosťučinenia v sume 850,- Eur, ktorá suma predstavuje jednako sumu 250,- Eur o ktorú sa žalovaný mienil (chcel) na úkor žalobkyne obohatiť, ak by sa žalobkyňa s úspechom nedovolala ochrany svojich práv v pôvodnom konaní a jednako sumu 600,- Eur za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobkyňa poukázala že finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa žalovaný (dodávateľ) nedopúšťal recidívy v obdobných veciach, ale taktiež má mať funkciu relutárnu a toto finančné zadosťučinenie má byť nie len primerané, ale aj reálne spravodlivé, preto jeho priznanie iba v symbolickej výške nie je dostačujúce, takže cit. „Vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka je jediným objektívnym kritériom, ktoré by malo byť rozhodujúcim pre určenie výšky PFZ, suma o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo sa chcel obohatiť. Pri nepeňažných nárokoch, z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by takýmto kritériom mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania PFZ pri zistení opätovného opakovaného porušenia spotrebiteľského práva.“ Napokon podľa žalobkyne hmotnoprávny základ o rozsahu a charaktere jej porušených spotrebiteľských práv, pre ňou uplatnený nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ja daný v nemenných a záväzných záveroch rozsudku okresného súdu č.k. 3 Csp 208/2017-116 z 21.01.2019 a rozsudku krajského súdu č.k. 15 Co 38/2019-167 z 11.07.2019, z ktorých je nutné vychádzať.

Prílohou žaloby boli: rozsudok okresného súdu č.k. 3 Csp 208/2017-116 z 21.01.2019 a rozsudok krajského súdu č.k. 15 Co 38/2019-167 z 11.07.2019.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že sa vo všeobecnosti nestotožňuje s tvrdeniami žalobkyne a žalobu na priznanie jej primeraného finančného zadosťučinenia nepovažuje za dôvodnú, pretože § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa síce priznáva spotrebiteľovi v prípade úspešného dovolania sa ochrany jeho porušených spotrebiteľských práv, právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak s dôrazom práve na jeho primeranosť, t.j. vhodnosť, pričom podľa žalovaného je „vhodným“ priznať spotrebiteľovi za porušenie jeho spotrebiteľských práv primerané finančné zadosťučinenie iba, ak toto porušenie spotrebiteľských práv nie je možné odčiniť iným spôsobom, t.j. podľa žalovaného cit. „Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia.“ V danom prípade však podľa žalovaného, už samotný rozsudok okresného súdu č.k. 3 Csp 208/2017-116 z 21.01.2019 v spojení s rozsudkom krajského súdu č.k. 15 Co 38/2019-167 z 11.07.2019, mali voči nemu dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej i generálnej prevencie, preto podľa žalovaného priznanie ešte aj finančného zadosťučinenia by bolo neprimeraným. Žalovaný tiež v uvedenej súvislosti uviedol cit. „Ako bolo uvedené vyššie priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Porušenie práva by nebolo možné napraviť inak napríklad v tom prípade, ak by Žalobcovo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo premlčané.“ Žalovaný zdôraznil, že finančné zadosťučinenie je náhradou za spotrebiteľovi spôsobenú nemajetkovú ujmu, pričom v danom prípade žalobcovi žiadna takáto nemajetková ujma nevznikla, preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Žalovaný má za to, že právo na poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia podlieha premlčaniu cit. „... v objektívnej a subjektívnej premlčacej lehote, pretože aj keď je nemajetkové právo, svojou povahou je blízke právam majetkovým (...) Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemajetkovú ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv (per analogiam k zásahu do práva na ochranu spotrebiteľa).“, pričom v tej spojitosti žalovaný poukázal, že doposiaľ žalobkyňa v predošliých konaniach priznanie jej primeraného finančného zadosťučinenia nepožadovala. Okrem toho žalovaný apeloval na súd, aby pri rozhodovaní zohľadnil aj ľahkovážny postup žalobkyne pri uzatváraní úverovej zmluvy, ktorá svojim podpisom potvrdila, že si ju

prečítala, že ju uzatvorila vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok, že jej obsahu porozumela a s ňou súhlasí. Taktiež namietal, že žalobkyňa neodôvodnil výšku ňou požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia a teda neodôvodnila, prečo ho považuje za primerané. Podľa žalovaného cit. „Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo – právneho vzťahu. Dodávateľ spotrebiteľa (v danom prípade Žalovaný Žalobcu) nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo – právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniami oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ (Žalobca) neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nesmie slúžiť na duplicitné uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. (...) Preventívna funkcia primeraného finančného zadosťučinenia má pôsobiť naprieč existujúcich spotrebiteľských právnych vzťahov, t.j. má pôsobiť aj na dodávateľa ale aj na spotrebiteľa. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu spravujúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok.“ Žalovaný považuje žalobkyňou požadovanú sumu finančného zadosťučinenia 850,- Eur za neprimeranú a nespravodlivú, pretože cit. „...ide len o duplicitné uplatnenie a priznanie sumy finančného zadosťučinenia.“, pričom toto zadosťučinenie poskytuje ochranu ľahostajnosti žalobkyne. Žalovaný považuje žalobkyňou požadované primerané finančné zadosťučinenie za riadne nezdôvodnené, keďže jej nevznikla žiadna majetková ujma, pričom už z podstaty označenia finančného zadosťučinenia je zrejмым, že toto má byť „zadosťučinením“ t.j. „satisfakciou“, čím sa už v jeho názve zdôrazňuje jeho imateriálna povaha preto cit. „Ve formě zadosťučinění, jako prostředku satisfakčního, není možno proto brát ohled na prvky, které mají materiální povahu, poněvadž materiální reparaci tento právní prostředek ochrany proti nekalé soutěži neslouží. Nárok na přiměřené zadosťučinění je dále nárokem, který má převážně, popř. výlučně objektivní charakter. Dovojuje se, že je nárokem „objektivním, který není vázán na naplnění jakýchkoli subjektivních podmínek“ (Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol.: Obchodní zákoník, komentář, 7. vydání, C. H. Beck 2002, str. 148).“ Žalovaný tiež poukázal, že cit. „Žalobca sa na jednej strane domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, a na strane druhej požaduje zároveň aj finančné zadosťučinenie. Takýto súhrn finančných nárokov vznesených voči žalobcovi považuje za šikanóznny.“ s dodatkom, že žalobkyňa nič nebránilo podať návrh na doplnenie žaloby v pôvodnom konaní aj o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, no právny zástupca žalobkyne tak neučinil zámerne s cieľom vyúčtovať si ďalšie trovy právneho zastúpenia, pričom takéto jeho konanie nie je ojedinelé. Z uvedených dôvodov, žalovaný navrhol žalobu ako celok zamietnuť.

K vyjadreniu žalovaného neboli pripojené žiadne listiny.

Žalobkyňa vo svojom stanovisku (replika) k vyjadreniu žalovaného, prostredníctvom svojho právneho zástupcu v prvom rade poukázala na to, rozsudok okresného súdu z pôvodného konania č.k. 3 Csp 208/2017-116 z 21.01.2019, ako aj potvrdzujúci rozsudok krajského súdu č.k. 15 Co 38/2019-167 z 11.07.2019, jasne deklarujú, že v právnom vzťahu založenom úverovou zmluvou č. 8056034 z 01.04.2009, došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva, t.j. práva žalobkyne ako spotrebiteľky, ktorého ochrany sa žalobkyňa pred súdom úspešne dovolala, čím splnila hypotézu § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalobkyňa považuje za irelevantnú aj námietku žalovaného, že žalobkyňa nepreukázala, žeby jej vznikla ujma a s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 127/2017 z 30.01.2019 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/26/2013 z 23.05.2013 podotkla, že § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nestanovuje podmienku vzniku, resp. preukazovania akejkoľvek ujmy a toto je podľa žalobkyne iba cit. „... neprípustný extenzívny výklad contra legem žalovanej.“, t.j. označené ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje, aby žalobkyňa musela preukazovať existenciu a výšku vzniknutej ujmy, takže zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje a je teda bez právneho významu, či ujma žalobkyne ako spotrebiteľovi vznikla, nakoľko postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy a navyše v prípade žalobkyne išlo o reálnu hrozbu ujmy, keďže žalovaný sa na jej úkor chcel bezdôvodne obohatiť. Žalobkyňa považuje za nepodstatné aj tvrdenie žalovaného, že rozhodnutie z pôvodného konania je pre žalovaného už dostatočnou sankciou a pre žalobkyňu dostatočným zadosťučinením a teda priznaním ešte aj finančného zadosťučinenia by išlo o duplicitné sankcionovanie žalovaného. Podľa žalobkyne totižto rozsudky

z pôvodného súdneho konania sú iba dôsledkom zavineného protiprávneho konania žalovaného, ktoré bolo spôsobilé privodiť jej ekonomickú ujmu a teda v žiadnom prípade nemožno výsledok pôvodného konania vnímať ako sankciu v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorým chápaním by bola popretá samotná podstata a zmysel označeného ustanovenia, ktorého účelom je poskytnúť spotrebiteľovi účinnú a odradzujúcu (preventívnu) ochranu pred nezákonnými postupmi dodávateľov. Žalobkyňa považuje ňou uplatnenú sumu finančného zadosťučinenia vo výške 850,- Eur za adekvátnu, pretože toto finančné zadosťučinenie netreba vnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu, ktorej primeranosť je daná najmä vzhľadom na postoj žalovaného, ktorý nechce niesť akúkoľvek zodpovednosť za porušenie svojich zákonných povinností, ale túto „ospravedlňuje“ ľahostajnosťou žalobkyne, pričom v uvedenej spojitosti žalobkyňa tiež uviedla cit. «Neschopnosť spotrebiteľov nemôže byť legálnym zdrojom ziskov obchodníkov, poškodzujúc v konečnom dôsledku celú spoločnosť. To sa týka aj konania, ktoré sa vonkajšiemu pozorovateľovi javí byť ako ľahkomyselnosť a nezodpovednosť, zo strany spotrebiteľa. V skutočnosti je to prejav slabosti spotrebiteľa, ktorý je vo väčšine prípadov do konania, javiacim sa ako ľahkomyselné a nezodpovedné, vmanévrovaný agresívnymi reklamnými kampaňami obchodníkov, z ktorých sa zdá, že ak si spotrebiteľ produkt obchodníka kúpi, resp. dá si poskytnúť, ešte na tom zarobí. Štát nemôže dovoliť, aby táto „nezodpovednosť a ľahkomyselnosť“ spotrebiteľov, ktorá je len prejavom ich slabosti, bola zdrojom neúmerných príjmov nič neproduktívnych obchodníkov, keď jediným efektom ich činnosti je ochudobňovanie obyvateľov SR a transfer obrovských súm finančných prostriedkov do zahraničia, namiesto toho, aby sa dostali do finančného „krvného“ obehu v SR, napr. cez maloobchodnú sieť, čo by v konečnom dôsledku podporilo výrobu, obchod, zamestnanosť a životnú úroveň všetkých vrstiev obyvateľstva.» Napokon žalobkyňa poukázala, že ujma ktorá jej konaním žalovaného vznikla nebola len v akademickvej rovine, ale preukázateľne došlo k zásahu aj do jej majetkovej sféry, pričom táto ujma bola sanovaná len procesnou aktivitou žalobkyne v pôvodnom konaní, ktorým konaním bol narušený aj bežný život žalobkyne. Žalobkyňa taktiež poukázala, že žalovaný nerešpektoval ani právoplatný a vykonateľný výrok rozhodnutí z pôvodného súdneho konania, z ktorého dôvodu sa žalobkyňa svojho nároku na vydanie jej bezdôvodného obohatenia domáhala až v exekučnom konaní, takže cit. „...pre neustály odmietavý postoj žalovanej trvalo základné konanie (súdne a vykonávacie konanie) 4 roky, t.j. od podania žaloby v základnom konaní dňa 08.10.2015 až po exekučné konanie.“ Na podporu svojho tvrdenia, že finančné zadosťučinenie by nemalo mať len symbolickú výšku uviedla, že toto zadosťučinenie bude plniť svoj účel iba vtedy, keď jeho sankčná, odradzujúca a relutárna funkcia bude nie len teoretickou, ale aj reálnou, pričom v tomto smere poukázala na judikatúru súdov, ktoré priznali spotrebiteľom nie len symbolické finančné zadosťučinenie (jedná sa o rozhodnutia z rokov 2015, 2016, 2018, 2019 a 2020, pozn. súdu). Vzhľadom na všetky uvedené argumenty žalobkyňa navrhla jej žalobe vyhovieť a priznať jej nárok na náhradu trov konania.

K replike žalobkyne boli pripojené: upovedomenie o začatí exekúcie č. k. 275 EX 271/20-3 z 21.05.2020 o vykonaní exekúcie v prospech oprávnenej žalobkyne proti povinnému žalovanému na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok okresného súdu č.k. 3 Csp 208/2017-116 z 21.01.2019 v spojení s rozsudkom krajského súdu č.k. 15 Co 38/2019-167 z 11.07.2019, ako aj upovedomenie o ukončení exekúcie sp. zn. 275 EX 271/20 z 23.06.2020; upovedomenie o začatí exekúcie č.k. 275 EX 392/21-3 z 13.09.2021 o vykonaní exekúcie v prospech oprávnenej žalobkyne proti povinnému žalovanému o vymoženie náhrad trov na základe exekučného titulu, ktorým je uznesenie okresného súdu sp. zn. 3 Csp 208/2017 zo 14.07.2021.

Žalovaný vo svojom stanovisku (duplika) k replike žalobkyne, prostredníctvom svojej právnej zástupkyne iba oznámil, že svoje skoršie vyjadrenie k veci považuje za dostatočné a na ňom zotrúva.

Na pojednávanie nariadené na 02.02.2023 sa nedostavil žalovaný ani jeho právny zástupca, ktorí svoju neúčast ospravedlnili písomným podaním doručeným okresnému súdu 31.01.2023 z dôvodu hospodárnosti konania a so súhlasom konať a rozhodnúť v ich neprítomnosti, preto okresný súd postupom podľa § 180 CSP vec pojednával v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, pričom na pojednávaní prítomný právny zástupca žalobkyne zotrval na podanej žalobe v celom rozsahu.

Na dopyt súdu, akými skutočnosťami žalobkyňa odôvodňuje požadovanú sumu finančného zadosťučinenia v sume 600,- Eur v súvislosti s neprijateľným zmluvným dojednaním, konštatovaným v pôvodnom súdnom konaní, právny zástupca žalobkyne uviedol, že uvedenú sumu považuje za primeranú vzhľadom k skutočnosti, že žalovaný opakovane aj napriek množstvu judikovaných záverov

súdu o používaní dotknutej neprijateľnej zmluvnej podmienky túto opakovane voči spotrebiteľom využíval a teda toto finančné zadosťučinenie má mať voči uvedenej recidíve žalovaného odradzujúcu funkciu, aby sa takéhoto konania žalovaný voči spotrebiteľom nedopúšťal.

Na dopyt súdu, aby sa právny zástupca žalobkyne vyjadril k premlčaniu uplatnenému protistranou, uviedol, že od okamihu, kedy rozsudok z pôvodného konania nadobudol právoplatnosť do doby podania žaloby o finančné zadosťučinenie, neuplynula trojročná premlčacia lehota a teda tento nárok žalobkyne premlčaný nebol.

Okresný súd vykonal dokazovanie vyjadreniami sporových strán, ako aj nimi predloženými listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav.

Okresný súd Bardejov rozsudkom č.k. 3 Csp 208/2017-116 z 21.01.2019 v spore žalobkyne a žalovaného takto rozhodol cit. „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni titulom bezdôvodného obohatenia sumu 250,- € s 5 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 250,- € od 10.01.2018 do zaplataenia, to všetko v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Súd určuje, že zmluvná podmienka v Zmluve o úvere č. 8056034 zo dňa 01.04.2009, uvedená vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru pod bodom 13 o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny, zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“, je neprijateľná.

Žalobkyňa má nárok vo vzťahu k žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100%.“

Okresný súd svoje rozhodnutie v jeho podstatnej časti, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom krajského súdu č.k. 15 Co 38/2019-167 z 11.07.2019, aj takto odôvodnil cit. „Aj keď podľa slovenskej právnej úpravy nie je civilnoprávna úžera explicitne upravená, odporuje dobrým mravom a ustanoveniu § 39 Občianskeho zákonníka. Absolútne neplatným právnym úkonom je aj úver, poskytnutý pri zneužití tiesne alebo aj ľahkovážnosťou za neprimerané protiplnenie, teda úroky, poplatky. V konečnom dôsledku ide o skutkovú podstatu trestného činu úžery, len na trestnoprávny postih chýba úmysel. Ľahkomyselnosť síce nie je v § 235 Trestného zákona súčasťou skutkovej podstaty, ale na účely tzv. civilnoprávnej úžery okruh kvalifikačných kritérií nie je taxatívny (porov. rozhodnutie rak. Najvyšší súdny dvor OGH 3Ob 816/53). K otázke tzv. civilnoprávnej úžery a z tohto dôvodu neplatnosti zmluvy úverovej povahy teda k skutkovej podstate trestného činu úžery pri nepreukázaní úmyslu odvolací súd poukazuje na rozsudok NS ČR 21Cdo 1484/2004. Pre tzv. civilnoprávnu úžeru je právny úkon absolútne neplatný pre rozpor s dobrými mravmi. Ak by sa preukázal najmenej nepriamy úmysel veriteľa, išlo by pre zmenu o neplatnosť úverovej zmluvy pre rozpor s Trestným zákonom. (...)

Súd s ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a z vyššie uvedených dôvodov podanej žalobe vyhovel a určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o úvere č. 8056034 zo dňa 01.04.2009, uvedená vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru pod bodom 13 o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny, zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“, je neprijateľná a zároveň zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobkyni titulom bezdôvodného obohatenia sumu 250,- € s 5 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 250,- € od 10.01.2018 do zaplataenia , to všetko v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, pretože žalobkyni bol poskytnutý úver vo výške 500,- € a plnila žalovanému celkovo sumu 750,- € a na základe bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvného vzťahu sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil o sumu 250,- €.“

Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) „Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) „Tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.“

Podľa poslednej vety § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“

V danom prípade sa žalobkyňa podanou žalobou domáha priznania jej nároku voči žalovanému, na primerané finančné zadosťučinenie, ako satisfakcie (zadosťučinenia) za to, že žalobkyňa ako spotrebiteľka sa v minulosti v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 3Csp 208/2017 v spojení s konaním krajského súdu sp. zn. 15 Co 38/2019, úspešne dovolala, voči žalovanému ako dodávateľovi, ochrany svojich spotrebiteľských práv.

Vo vzťahu k cit. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktoré nestanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku, avšak k uplatneniu tohto práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť automaticky a kedykoľvek. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú formulované v poslednej vete cit. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne na to, aby žalobkyni (spotrebiteľovi) mohlo byť priznané právo na primerané finančné zadosťučinenie. Z označeného zákonného ustanovenia tak možno vyvodíť, že týmito podmienkami sú: (i) úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa a (ii) domáhanie sa primeraného finančného zadosťučinenia od subjektu, ktorý za porušenie konkrétneho práva alebo povinnosti spotrebiteľa zodpovedá.

Pokiaľ ide o prvý z predpokladov na uplatnenie si nároku na primerané finančné zadosťučinenie, ktorý spočíva v úspešnom uplatnení si ochrany práv spotrebiteľom na súde, tak z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobkyňa (spotrebiteľ) bola úspešnou pri bránení si svojich spotrebiteľských práv voči žalovanému (dodávateľ) v súdnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 3 Csp 208/2017 o určenie neprijateľnosti zmluvného dojednania a vydanie bezdôvodného obohatenia, v ktorom konaní bola žalobkyňa plne úspešnou. Rozsudok okresného súdu č.k. 3 Csp 208/2017-116 z 21.01.2019 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu č.k. 15 Co 38/2019-167 z 11.07.2019, nadobudli právoplatnosť 19.08.2019 a ich právoplatnosťou bolo ukončené konanie vo veci okresného súdu sp. zn. 3 Csp 208/2017, v ktorom dôsledku bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného primerané finančné zadosťučinenie, ktorý (rozumej žalovaný) za ich porušenie nepochybne aj zodpovedá. V kontexte veci je totižto nutné mať na zreteli, že to bol práve žalovaný, ktorý koncipoval obsah formulárovej úverovej zmluvy za použitia neprijateľnej zmluvnej podmienky, tak ako ju konštatoval okresný súd v konaní sp. zn. 3 Csp 208/2017. Nielen vnútroštátna právna úprava (napr. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), ale aj právo Európskej únie kladie dôraz na ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách ukladá členským štátom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol viazaný nekalými podmienkami a zväžiť, či spotrebiteľská zmluva obsahujúca nekalé podmienky obstojí ako celok. Súdny dvor Európskej únie dokonca považuje ochranu spotrebiteľa podľa čl. 6 Smernice za tak významnú, že sa má klásť principiálne na roveň vnútroštátnym pravidlám verejného poriadku, a to v záujme vyššej kvality života.

Vzhľadom na uvedené tak možno mať za to, že na priznanie žalobkyni primeraného finančného zadosťučinenia bol splnený aj druhý zákonný predpoklad a to je domáhanie sa jeho priznania od subjektu, ktorý za porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne zodpovedá. Žalovaný napokon v tomto konaní, svoju zodpovednosť za porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne pri uzatváraní úverovej zmluvy z 01.04.2009, principiálne ani nepopieral iba sa ju snažil rozdeliť, resp. časť zodpovednosti preniesť aj na žalobkyňu, ktorá bola podľa žalovaného pri jej uzatváraní, málo obozretnou a ľahkovážnou, keď predmetnú úverovú zmluvu žalobkyňa podpísala bez toho, aby porozumela jej obsahu a dôsledkom, čo podľa žalovaného nemôže byť pripočítané na jeho ujmu. Na tomto mieste však okresný súd uvádza, že na ujmu žalovaného (dodávateľa) nie je to, že by si spotrebiteľ (v danom prípade žalobkyňa) neprečítal úverovú zmluvu, ani to, že im spotrebiteľ (žalobkyňa) nerozumie, ale to, že dodávateľ (žalovaný) opakovane, cielene a aj napriek vedomosti z iných obdobných súdnych sporov, túto nevedomosť spotrebiteľa zneužíva a predkladá mu k podpisu dokumenty, ktoré nespĺňajú zákonnú regulu ich obligatórnych náležitostí, o ktorých má mať v prvom rade dodávateľ ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania finančných služieb bezpochyby vedomosť. A contrario, inými slovami povedané, podľa okresného súdu je neprijateľným, aby dodávateľ (žalovaný), či už svoju vlastnú nevedomosť o tom, aké majú byť všetky zákonné náležitosti úverovej zmluvy alebo len jemu (rozumej dodávateľovi) známy

zámer tieto náležitosti buď v úverových zmluvách neuvádzať, a tak zavádzať či klamať spotrebiteľa, prenášal na plecia spotrebiteľa dôvodiac jeho nevedomosťou alebo ľahostajnosťou, pretože spotrebiteľ je ten, ktorý má v zmluvnom vzťahu s dodávateľom postavenie slabšej zmluvnej strany a nie je a ani nemusí byť odborníkom v oblasti úverov, prípadne iných finančných služieb, ktorý predpoklad je však nevyhnutným na strane dodávateľa, ktorý v tejto oblasti podniká. Práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom právnej úpravy regulujúcej právne vzťahy spotrebiteľského charakteru je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvy s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu.

Pri zvážení o dôvodnosti priznania primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni, okresný súd ustálil, že jeho priznanie voči žalovanému je nevyhnutné pre zavŕšenie ochrany žalobkyne ako spotrebiteľa, pričom okresný súd pri týchto svojich úvahách (i) zohľadnil, že neprijateľná zmluvná podmienka, ako aj bezdôvodné obohatenie žalovaného (dodávateľa) na úkor žalobkyne z dôvodu, že dotknutá úverová zmluva nedisponovala všetkými zákonnými náležitosťami, tak ako to bolo konštatované v konaní okresného súdu sp. zn. 3 Csp 208/2017, boli okolnosťami spôsobilými negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry žalobkyne (spotrebiteľa) a potenciálne ohroziť jej sociálny i rodinný život, keďže na jej základe poskytnutý úver žalobkyňa nedôvodne preplatila; okresný súd (ii) zohľadnil aj postoj žalobkyne (spotrebiteľa), ktorá sa aj napriek jej postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k žalovanému (dodávateľovi) rozhodla brániť svoje spotrebiteľské práva a prispela tak k dosiahnutiu vyššej kvality „spotrebiteľského života“, pričom nie je ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy, v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní; okresný súd tiež (iii) zohľadnil, že aj vďaka žalobkyni vyšlo najavo, že žalovaný (dodávateľ) uzatvára alebo uzatváral so spotrebiteľmi neúplné formulárové úverové zmluvy a za použitia neprijateľného zmluvného dojednaní, pričom je na mieste, aby spotrebiteľia poukazovali na uvedené praktiky v dodávateľsko-spotrebiteľských vzťahoch a predišli tak vzniku bezdôvodného obohatenia dodávateľov titulom neplatného právneho úkonu.

V súvislosti s priznaním primeraného finančného zadosťučinenia je tiež nutné podotknúť, že zákon o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená (reálne spôsobená) nejaká ujma, ale postačuje ak porušenie práv alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené predpismi na ochranu spotrebiteľa, bolo spôsobilé takúto ujmu spotrebiteľovi privediť. Na tomto mieste je v okolnostiach veci nutné dodať, že v danom prípade tým, že žalovaný, súc si vedomý nezákonností úverovej zmluvy z 01.04.2009 sa aj tak domáhal od žalobkyne na jej základe nezákonného plnenia o ktoré sa tak bezdôvodne obohatil, vznikla žalobkyni nie len majetková škoda, ktorá bola napravená rozhodnutím o vrátení jej tohto obohatenia, ale aj tým, že žalobkyňa do doby kým sa sama tohto svojho práva na vrátenie jej obohatenia nedomohla, musela znášať aj „strádanie“, resp. nedostatok vo svojom súkromnom „rodinnom rozpočte“, čo nepochybne mohlo byť spôsobilé vyvolať obavy o kvalitu jej života a života jej rodiny. A to, že žalobkyňa sa aj napriek svojmu postaveniu ako slabšej zmluvnej strany, sama odhodlala proti nepochybne právne i finančne silnejšiemu „protivníkovi“ (dodávateľovi) brániť svoje práva v, z už uvedených dôvodov, stresujúcim súdnym spore, mohlo, resp. bolo spôsobilé vyvolať u žalobkyne aj ujmu v nemajetkovej sfére. Uvedený výklad pojmu „úspešné uplatnenie práva zo strany spotrebiteľa“, je verifikovateľný aj skrze interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo/45/2012 z 24.06.2013, podľa ktorého pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa, t.j. ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu, čo však neznamená svojvôľu pri jej určovaní, pretože pri jej stanovení, t.j. pri stanovení jej „primeranosti“ je nutné zohľadniť rôzne kritériá, a to intenzitu zásahu do spotrebiteľských práv, časové trvanie závadného konania dodávateľa, jeho satisfakčnú, sankčnú a preventívnu funkciu. Na tomto mieste, v súvislosti s obrannou argumentáciou žalovaného, podľa ktorého, finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať iba v prípade, ak neexistujú iné prostriedky na zjednanie nápravy porušených spotrebiteľských práv s tým, že v danom prípade podľa žalovaného už došlo k zjednaniu tejto nápravy a to samotným rozsudkom okresného súdu č. k. 3 Csp 208/2017-116 z 21.01.2019 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 15 Co 38/2019 z 11.07.2019, ktoré už mali mať na žalovaného prevýchovný a preventívny vplyv, okresný súd podotýka, že v kontexte okolností veci je málo uveriteľným uvedené „kajúcnicke“ správanie

sa žalovaného v tom, že už jemu v pôvodnom súdnom konaní vytknutú nezákonnosť nebude aplikovať a teda, že na jeho opakované sankcionovanie už nie je teda dôvod, pretože jednako žalovaný, napr. predložením konkrétnej úverovej zmluvy uzavretej v období po rozhodnutí v pôvodnom súdnom konaní, nepreukázal, žeby už v dodávateľsko-spotrebiteľských vzťahoch nepoužíval ani v pôvodnom konaní mu vytýkané neprijateľné zmluvné dojednanie, ani to, žeby so spotrebiteľmi uzatváral zákonne perfektné úverové zmluvy. Okrem tohto je dôvodným domnievať sa, že žalovaný ešte sám nie je vlastne skutočne presvedčený o nezákonnosti dotknutého zmluvného dojednania so žalobkyňou, keďže aj napriek svojej vedomosti z početných súdnych sporov v obdobných svojich veciach, ešte aj v pôvodnom súdnom konaní iniciovanom voči nemu žalobkyňou, ktoré bolo okresným súdom vedené pod sp. zn. 3 Csp 208/2017, žalovaný aj tak sám od seba neuznal jemu vytýkanú nezákonnosť v tomto označenom pôvodnom súdnom konaní preskúmaného zmluvného dojednania, ale toto stále obhajoval ako dojednanie zákonné a správne, neporušujúce práva spotrebiteľa (žalobkyne). Navyiac v danom prípade je nevyhnutným mať tiež na zreteli, že tu došlo ku kumulácii nezákonného správania sa žalovaného nie len pokiaľ ide o aplikáciu neprijateľného zmluvného dojednania, ale aj pri uzavretí so žalobkyňou úverovej zmluvy, ktorá nemala všetky zákonné náležitosti, takže intenzita nezákonného zásahu žalovaného je značná a tomu stále zodpovedajúca potreba zohľadňovania aj sankčnej a preventívnej funkcie finančného zadosťučinenia. Súčasne je treba mať podľa okresného súdu na zreteli, že prevýchovná, resp. preventívna funkcia nie je jedinou funkciou primeraného finančného zadosťučinenia.

Okrem toho, v súvislosti s určovaním výšky sumy finančného zadosťučinenia, určovanie ktorej ponechal zákonodarca na voľnej, ale samozrejme odôvodnenej úvahe súdu, v súvislosti s argumentáciou žalobkyne, ktorá s poukazom na judikatúru dôvodila tým, že finančné zadosťučinenie by malo byť v zásade paušálne priznávané vo výške rovnajúcej sa sume o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil alebo sa mienil obohatiť, pretože jeho priznanie v nižšej sume podľa žalobkyne nie je zákonné a spravodlivé, okresný súd jednako podotýka, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia na jednej strane a inštitút bezdôvodného obohatenia na strane druhej, sú dva rozdielne právne inštitúty z hľadiska dôvodov a účelu ich priznania. Až priznaním spotrebiteľovi finančného zadosťučinenia dochádza k skutočnému a citeľnému zmenšeniu majetku škodcu (dodávateľa), na rozdiel od prípadu, kedy je dodávateľ zaviazaný k povinnosti vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, pretože vydaním bezdôvodného obohatenia dochádza v podstate iba k navráteniu veci do pôvodného zákonného stavu, keďže jeho vydaním sa poškodenému (spotrebiteľovi) iba vyrovná schodok v jeho majetku o sumu, o ktorú bol tento jeho majetok nezákonne zmenšený a teda tento inštitút vzhľadom k majetku škodcu (dodávateľa) nemôže mať sankčnú funkciu, pretože vydaním obohatenia sa majetok dodávateľa „zmenší“ iba o sumu o ktorú sa aj tak bezdôvodne a nezákonne obohatil a teda mu aj tak nepatrilo. Ale najmä pri takomto reštriktívnom (zúženom) chápaní primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré by sa malo podľa žalobkyne rovnať sume dodávateľom uskutočneného alebo zamýšľaného bezdôvodného obohatenia, by bola v konečnom dôsledku negovaná právomoc súdu konajúceho a rozhodujúceho o priznaní finančného zadosťučinenia, ktorá mu bola daná zákonodarcom a to voľne, t.j. bez obmedzenia aj na dodávateľom uskutočnené alebo zamýšľané bezdôvodné obohatenie, zväžiť a uvážiť, aké finančné zadosťučinenie by vzhľadom na okolnosti (ad hoc) tej ktorej veci, bolo pre spotrebiteľa primeraným. Inými slovami povedané, ak by súd rozhodujúci o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia mal rozhodovať striktnie podľa dodávateľom uskutočneného alebo zamýšľaného bezdôvodného obohatenia, tak ako to tvrdí žalobkyňa, bol by to zákonodarca zaiste takto zakotvil aj v právnej norme, avšak zákonodarca dal v tomto smere súdu právo voľnej, t.j. ničím neobmedzenej úvahy posúdiť ad hoc primeranosť finančného zadosťučinenia v tej ktorej veci.

Z dôvodu objektívnosti veci, je však potrebné pre naplnenie všetkých funkcií finančného zadosťučinenia, zobrať do úvahy nie len skutočnosti na strane žalovaného, kvôli ktorým sa posudzuje splnenie jeho funkcie sankčnej a preventívnej smerom k žalovanému, ale je potrebné zohľadniť aj skutočnosti na strane žalobkyne, kvôli posúdeniu nie len satisfakčnej, ale taktiež aj preventívnej funkcie finančného zadosťučinenia smerom aj k žalobkyňi, ako spotrebiteľovi, aby do budúca bola obozretnjšou a predvídatejšou pri využívaní finančných služieb a aby sa bez ďalšieho nespoliehala iba na to, že za akýchkoľvek okolností bude jej vyžadovaná obozretnosť suplovať aj tak súd. V tomto smere, nie je úlohou súdu bezbrehá ochrana za akýchkoľvek okolností, ale úlohou súdu je aj prevýchovné a preventívne pôsobenie nie len na dodávateľov, ale aj na spotrebiteľov a to v zmysle pravidla „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), resp. zákony sú

písané pre tých, ktorí dbajú o svoje práva, čo však neznamená, že tak ako už bolo uvedené, nezákonný prístup dodávateľa (žalovaného) by mohol a mal byť pripočítaný na ľarchu neobozretnosti spotrebiteľa (žalobkyne), prípadne, že touto neobozretnosťou spotrebiteľa by mal byť ospravedlnený, pretože ako to konštatoval aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 61/2012 cit. «Princíp „vigilantibus iura sripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa.»

Vzhľadom na uvedené, je okresný súd toho názoru, že čo sa týka výšky finančného zadosťučinenia, bude pre žalobkyňu toto finančné zadosťučinenie primerané v sume 125,- Eur a to pri „ocenení“ cca 50,- Eur pre každú zložku jeho poslania – t.j. satisfakčnú, preventívnu i sankčnú a to jednako s ohľadom na to, že žalobkyňa sa síce ako spotrebiteľ pustila do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom v pôvodnom konaní, avšak pokiaľ ide o v danom prípade v pôvodnom konaní konštatované neprijateľné zmluvné dojednanie, titulom určenia ktorého sa žalobkyňa domáha priznania jej finančného zadosťučinenia až v sume 600,- Eur, sa jednalo už v čase začatia pôvodného súdneho konania o už skoršími rozhodnutiami judikovaný záver o neprijateľnosti tohto dojednania (žalobkyňa nebola v domáhaní sa určenia jeho neprijateľnosti priekopníčkou) a jednako v tomto smere neobstojí zdôvodnenie uvedenej sumy žalobkyňou, resp. jej právnym zástupcom na pojednávaní, žeby táto suma mala byť pre žalovaného (dodávateľa) sankciou za to, že žalovaný predmetné neprijateľné zmluvné dojednanie aplikoval voči množstvu spotrebiteľov a teda, žeby ho táto suma mala od uvedeného odradiť, pretože je treba mať na zreteli, že v danom prípade je predmetom posúdenia individuálny záväzkový vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným a nie medzi žalovaným na jednej strane a všetkými spotrebiteľmi na strane druhej, z ujmy ktorých (rozumej spotrebiteľov) by mala byť finančne odškodnená žalobkyňa. Inými slovami povedané, žalobkyňa nie je v pozícii odškodnenej ani trestajúcej za všetky ujmy spôsobené všetkým spotrebiteľom žalovaným, tým, že žalovaný použil v zmluvných vzťahoch s nimi neprijateľné dojednanie, aké použil aj v prípade so žalobkyňou. Žalobkyňi môže byť priznané primerané finančné zadosťučinenie iba za, v dôsledku správania sa žalovaného, jej hroziacu alebo spôsobenú ujmu. Okresný súd zohľadnil aj správanie sa žalovaného, ktorý aj napriek opakovanému judikovaniu jeho nezákonného postupu pri formulovaní zmluvných dojednaní, aj naďalej tento svoj postup priamo nepriznáva (aj keď možno už nepoužíva), takže priznané finančné zadosťučinenie by malo byť dostatočným, aby žalovaného nie len sankcionovalo za jeho nezákonné správanie sa voči žalobkyňi, ale aby na jeho správanie pôsobilo aj preventívne a prevýchovne do budúcnosti tak, aby ho odradilo od nekalého konania a súčasne, ako už bolo aj vyššie uvedené, by toto finančné zadosťučinenie malo byť dostatočným, aby pôsobilo prevýchovne aj na samotnú žalobkyňu, aby jej ako už „skúsenej“ spotrebiteľke bolo známe, ktoré dojednanie s spotrebiteľskej zmluve je nezákonným a aké náležitosti má úverová zmluva obsahovať, aby bola nie len v styku so žalovaným, ale aj v styku s inými dodávateľmi, obozretnejšou a opatrnejšou. Inými slovami, keďže v okolnostiach danej veci bude finančné zadosťučinenie plniť tak funkciu preventívnu a to vo vzťahu k obidvom stranám sporu (z 50,- Eur po 25,- Eur na každého), ako aj funkciu satisfakčnú (50,- Eur) a tiež funkciu sankčnú (50,- Eur), okresný súd považuje pre žalobkyňu za primeranú sumu finančného zadosťučinenia vo výške 125,- Eur. Vo zvyšnej časti, prevyšujúcej priznaný nárok, okresný súd žalobu zamietol.

Napokon sa okresný súd musel vysporiadať aj so žalovaným vznesenou námietkou premlčania žalobkyňou uplatneného nároku, aj keď v tomto smere je jej uplatnenie žalovaným vo vyjadrení k žalobe, tak trochu chaotickým, pretože na jednej strane žalovaný uvádza, že tento nárok žalobkyne bol premlčaný tak v subjektívnej, ako aj v objektívnej premlčacej lehote a súčasne uvádza, že tento nárok bol už premlčaný vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote a okrem toho žalovaný túto ním uplatnenú námietku premlčania nijako nezdôvodnil, napr. uvedením rozhodného dátumu, od ktorého mala začať táto premlčacia lehota plynúť a kedy uplynula, pričom ani žalobkyňa sa k tejto námietke premlčania nevyjadřila v jej písomných podaniach a až na výzvu súdu na pojednávaní.

V uvedenej súvislosti okresný súd uvádza, že keďže sa v danom prípade nejedná o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale o zaplatenie finančného zadosťučinenia, tak tento nárok sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť odo dňa keď sa oprávnený mohol prvýkrát dovolať svojho nároku, v danom prípade finančného zadosťučinenia. V tejto spojitosti je potrebné teda poukázať, že právo na primerané finančné zadosťučinenie nevzniká už len podaním žaloby, resp. obranou spotrebiteľa proti voči nemu smerujúcej žalobe v pôvodnom konaní, v ktorom sa spotrebiteľ dovoľáva ochrany svojich práv alebo ich bráni voči dodávateľovi, ale až momentom kedy

dôjde k úspešnému uplatneniu ochrany porušeného práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde, čo vyplynie až z právoplatného rozhodnutia súdu vydaného v pôvodnom konaní, takže až týmto momentom dôjde k naplneniu predpokladu na úspešné domáhanie sa práva na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. V kontexte uvedeného tak možno mať podľa okresného súdu za to, že v predmetnom prípade až právoplatným skončením pôvodného súdneho konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 3 Csp 208/2017, ktoré právoplatne skončilo v prospech spotrebiteľky (v tomto konaní žalobkyne), ktorá sa úspešne dovolala voči dodávateľovi svojho nároku, bol naplnený zákonný predpoklad spočívajúci v „úspešnom“ uplatnení si ochrany porušenia jej práva, ktorý predpoklad umožňoval v tomto skoršom súdnom konaní úspešnej žalobkyni (spotrebiteľke) požadovať od žalovaného primerané finančné zadosťučinenie, za predpokladu jeho včasného uplatnenia. Žalobkyňa sa teda úspešne domohla ochrany svojich spotrebiteľských práv v skoršom súdnom konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 3 Csp 208/2017 dňom 19.08.2019, kedy rozhodnutie z tohto skoršieho konania nadobudlo právoplatnosť a teda už v poradí nasledujúcim dňom 20.08.2019 sa mohla žalobkyňa domáhať priznania jej voči žalovanému finančného zadosťučinenia, od ktorého dátumu do podania žaloby, ktorá bola podaná 02.08.2021 nepochybne ešte neuplynula trojročná premĺčacia lehota (tá by uplynula najskôr 20.08.2022) a teda žaloba žalobkyne bola podaná včas.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania, pričom v tomto prípade je treba mať na zreteli, že zásada úspechu vo veci (§ 255 CSP) je uplatniteľná aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu, ako je tomu aj v tomto prípade. V týchto prípadoch sa však za procesne neúspešného žalobcu nemôže považovať ten, komu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku rozhodnutia závisiaceho na úvahy súdu, ale pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlišovať čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do práva žalobkyne bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Keďže aj v tomto prípade bolo konštatované, že žalobkyňa splnila predpoklady na priznanie jej finančného zadosťučinenia, možno ju považovať za plne procesne úspešnú, keďže mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška finančného zadosťučinenia vyplývajúca z tohto jej procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu, preto okresný súd priznal žalobkyni 100% nárok na náhradu trov konania z prisúdenej sumy (napr. pozri KS TT, sp. zn. 10Co/191/2017, KS PO, sp. zn. 12Co/53/2018, 12CoCsp/10/2021 a iné; Veľký komentár CSP, C.H.Beck, str. 926).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolať proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolať, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolať späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolať späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolať, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolať vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súď späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti

v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.